

Hồi 93

Gian Giảo Nhất Đời

Bên bờ tả giòng suối có một khu rừng, Bạch phu nhân xuyên qua khu rừng đó, vội vã bước đi.

Vừa đi bà tự hỏi chẳng rõ tiểu quỷ Tiểu Linh Ngư đã làm gì trượng phu và tình nhân của bà.

Bỗng bà phát hiện ra mấy món y phục, treo đong đưa nơi cành cây trước mặt bà.

Những món đó theo gió phất phơ, phôi màu xanh, xanh hồng hồng, trông rất đẹp, càng đẹp hơn nữa là những đóa hải đường thêu chỉ vàng óng ánh.

Màu sắc đó nhấp nhô dưới ánh dương quang, ai nhìn mà không sanh lòng ham thích ?

Trong hiện tình, dù cho ngọc châu chất đống trước mắt, vi tất Bạch phu nhân chịu nhìn thoáng qua !

Bởi ngọc châu không là y phục, ngọc châu không che được thân thể hầu như lỗ lổ của bà.

Y phục đoạt được của Thiết Tâm Nam chỉ là những mảnh lưới tả tơi, không che dấu được những bộ phận trọng yếu nhất cần che dấu, cho nên bà phải dùng đến hai bàn tay áng hờ hờ ...

Thì ngọc châu dù quý, dù có thể đem đổi y phục, song muốn đổi y phục, bà phải mang nói đến chốn thị thành.

Bà có thể mặc những tấm lưới đó vào chỗ đông đúc chẳng ?

Dĩ nhiên những món y phục trước mắt đó, có cái giá trị trên hẳn ngọc châu.

Và, những cái đó đáng được bà ghé mắt !

Hướng hồ là y phục vừa đẹp vừa sang, quý ?

Không, dù sao thì bà cũng không nên mang chài, mang lưới về trình diện trước đấng phu quân của bà ! Làm như vậy là mất tự trọng, là tạo đầu đề cho Bạch Sơn Quân trêu chọc mỗi khi vợ chồng đùa giỡn với nhau.

Nói cho cùng, giả như chồng bà không quan tâm đến việc lỏa lồ đi nữa, thì còn tình nhân đó chi ? Trên đời này, có nữ nhân nào chịu xuất hiện với cái dáng lồi thối lếch thếch trước mặt tình nhân chẳng ?

Rất có thể cái lồi thối lếch thếch đó sẽ giết chết niềm mơ hoài nơi tâm tư người tình.

Nữ nhân chỉ muốn mình phụ bỏ tình, chứ không bao giờ chịu đựng nỗi người tình phụ bỏ.

Họ luôn luôn muốn được yêu, được cả những người mà họ không yêu, họ hạnh diện mà nhìn nam nhân mọp mình dưới chân họ. Huống hồ đối với người mà họ yêu ?

Quan hệ lắm ! Đành rằng bà lỏa lồ như lúc tắm rửa dưới thác nước, Hồ Dực Sư sẽ chẳng lấy làm điều, bởi đó là thực hành một kế hoạch. Chứ bây giờ, trường hợp khác rồi !

Bạch phu nhân động tâm, càng lúc càng mạnh.

Bà chú mắt nhìn mấy món đó, chân thì từ từ bước, tiến đến dần, đến dần. Những món đồ vừa tầm tay bà rồi, song bà còn do dự, chưa dám lấy.

Đương nhiên bà cũng hiểu, những y phục đó chẳng phải từ trong thân cây mà vọt ra, y phục đó phải do một người mang đến đây, máng nơi cành.

Ai mang đến máng nơi đó ? Máng như vậy để làm gì ?

Bà tự nhủ:

- Nhất định là có sự bí ẩn chi đó ! Ta đã bị phiền phức quá nhiều rồi, tốt hơn đừng tạo thêm phiền phất nữa.

Nghĩ như vậy, bà ngoảnh mặt không nhìn nữa.

Bà không nhìn, song những đóa hải đường thêu nơi áo cứ hiện ra trước mắt bà.

Tuy do ảo tưởng mà có, song những đóa hoa đó hiện quá rõ, màu vàng chớp chớp giữa màu xanh, màu hồng.

Hấp dẫn hết sức ! Nhất là những màu đó rất hợp với vẻ thích của bà.

Trên đời có nữ nhân nào không thích y phục đẹp ? Càng thích hơn nếu y phục đó tự nhiên mà đến với họ, chẳng cần mua sắm, chẳng tốn một đồng tiền.

Rồi bà nhìn trở lại, rồi bà quyết định như thế này:

- Bất quá là những món y phục bằng lụa, bằng gấm, áo có răng có miệng đầu mà sợ nó cắn ? Ta đây sợ một bộ y phục sao ?

Chưa quyết định rõ rệt, nhưng bà lập luận như vậy thì khác nào bà đã quyết tâm rồi ?

Bà có lý chứ, hàng lụa làm gì có răng ? Mà hàng lụa là vật vô tri, làm gì có mưu kế ? Từ xưa đến nay, có ai mang họa vì hàng lụa đâu ? Dù cho ai đem những món đó lại đây cũng chẳng quan hệ gì !

Chỉ có mỗi một thắc mắc duy nhất là bên trên cành có y phục thì bên dưới đó chắc có một cạm bẫy gì đang chờ người đến lấy y phục.

Ngoài ra, nếu cạm bẫy không ở bên đường thì hẳn cũng mai phục tại một nơi nào đó, trên tàng cây. Một cơ quan chẳng hạn, nếu bà giật bộ y phục, cơ quan động, hoặc ám khí bắn ra, hoặc một cái gì khác gây hại cho bà.

Thì, lấy bộ y phục xuống chẳng khác nào giao đấu với một kẻ địch, bà phải động viên cả tâm trí, để làm cái việc rất thông thường đó.

Nhưng bà quá sợ hãi, chẳng có việc gì xảy đến cho bà cả.

Mừng tượng trời xót thương bà, sai một thiên sứ nào đó, mang xuống cho bà một bộ y phục.

Và cây đó cũng được mọc lên, để tiếp nhận bộ y phục ngay giữa đường đi của bà, chờ bà đến lấy mặc, dùng cái lúc bà cần có một bộ đồ.

Tạo hóa ưu đãi ba quá chừng, đã cho mà còn cho cái thứ rất đẹp, rất sang quý.

Bà cởi bỏ y phục rách rưới của Thiết Tâm Nam, mặc bộ mới vào liền.

Bộ y phục mát, mịn quá, trơn man làn da vừa tắm rửa sạch sẽ gây cái cảm giác của bàn tay tình nhân ve vuốt trên mình bà.

Chợt bà nghe ngựa ở một chỗ, mừng tượng có con rệp cắn ở cổ, rồi từ cổ bò xuống lưng, theo đường xương sống.

Rồi, một con biến thành mười con, mười con biến thành trăm, trăm thành ngàn, ngàn con bò lan ra, chúng chui vào nách, vào chỗ, vào những chỗ lắt léo mà cấu mà cắn, vừa nhột vừa ngứa.

Cơ ngứa phát triển nhanh chóng, ngứa quá, bà muốn điên lên, không còn làm sao bước đi nổi nữa, nếu có cả bốn tay, tám tay, bà cũng dùng tất số mà chà, xát.

Bà chà, xát suýt rách da, ngựa vẫn hoàn ngựa, lại còn ngựa nhiều hơn, ngựa đến tim, gan, đến xương, tủy.

Khi cơn ngựa lan khắp mình bà, ngựa ngoài, ngựa trong đầy đủ rồi, thì nó lại dừng hành hạ, dừng một phút, hành hạ một phút, cứ như thế mà luân lưu hành hạ.

Lúc nó dừng, bà nghe khoan khoái, lúc nó hành, bà muốn điên lên.

Bà muốn khóc đó, rồi muốn cười đó.

Cuối cùng bà nhào xuống đất, rồi bà bật cười, cười như điên. Càng cười bà càng nghe nhột, nghe ngứa.

Một người đầu dây, thốt vọng lên:

- Bộ y phục đó mặc vào thấy khoan khoái chứ ?

Bạch phu nhân sợ hãi, thét lên:

- Ai ?

Người đó cười trong trẻo:

- Nghe âm thanh của ta, người không nhận ra à ?

Một người từ xa xa, thung dung bước tới, mặc chiếc áo không ngắn không dài, màu nguyệt bạch, dưới ánh dương quang, trông đẹp vô cùng.

Phải, đẹp là cái chắc, bởi đó là một nữ nhân, là Tô Anh.

Nhận ra nàng, Bạch phu nhân rú lên:

- Trời ! Người ? ... Y phục đó của người ?

Tô Anh mỉm cười:

- Người xem, ta cắt và may có khéo không ?

Cơn ngựa hành lên, Bạch phu nhân không nói năng gì được, lăn đống cội cây, rồi đứng lên chà mình vào vỏ cây, chà xột xột, vừa chà vừa rít:

- Có cái gì trong y phục đó ?

Tô Anh lại cười:

- Có gì đâu, bất quá ta chỉ rắc một ít bột thuốc ngựa vậy thôi. Chừng vài hôm, thuốc sẽ dứt hiệu lực, cơn ngựa dứt luôn.

Vài hôm !

Mới bị ngựa dây, Bạch phu nhân suýt chết được, nếu phải chịu đến vài hôm thì làm sao sống nổi ?

Bà gào lên, vừa tắt uất vừa khổ vì ngựa, gào như lợn bị chọc tiết.

Bây giờ thì cơn ngựa không dừng nữa, cứ hành luôn, chừng như nó được Tô Anh ra lệnh cứ hành ...

Bạch phu nhân phát điên, tuột quần, tuột áo gào âm ỉ:

- Ta với người có cừu có oán chi đâu, sao người hại ta như vậy hả ?

Tô Anh lạnh lùng:

- Người thử nghĩ lại kỹ xem có làm gì nên tội với ta chẳng ?

Y phục đã được tuột sạch sành sanh rồi, Bạch phu nhân vẫn còn ngựa như thường, lại ngựa hơn trước, suýt chết được.

Chà xát mình vào cây chỉ đã ngựa ở một chỗ, còn các nơi khác thì ngựa rần rần, bà không chịu nổi, lại nhào xuống đất, lăn tròn, vừa lăn vừa xoay mình, cố cọ xát vào đất, đỡ ngựa bên này, phát ngựa bên kia, bà xoay như chong chóng, xoay ngang, xoay dọc, xoay tròn, xoay đủ kiểu để cọ xát đủ chỗ.

Cuối cùng, bà bật khóc, vừa khóc vừa van cầu:

- Cô nương ơi ! Tiểu muội ơi ! Tội nghiệp tôi mà, tiểu muội ! Tôi biết lỗi rồi, tôi nhận lỗi, tiểu muội ơi ! Xin tiểu muội tha cho !

Tô Anh hỏi:

- Có ngựa cũng khổ tâm lắm sao ?

Bạch phu nhân kêu lên:

- Trời ! Hiền muội còn hỏi nữa sao ? Trên thế gian này chẳng có gì khó chịu bằng cái ngựa đó, hiền muội !

Tô Anh điềm nhiên:

- Vậy ta hỏi người, có phải người đánh cắp Hoa Vô Khuyết mang đi chẳng ?

Trong tình cảnh đó, làm sao Bạch phu nhân dám chối ?

Lập tức bà gật đầu đáp nhanh:

- Phải ! Tôi đánh cắp hấn ! Tôi đáng tội chết đó hiền muội !

Tô Anh trầm gương mặt:

- Thế người giấu hẩn ở nơi nào ?

Bạch phu nhân tiếp:

- Ở phía sau núi, trong một sơn cốc nhỏ, nơi đó có một ngôi nhà nhỏ ...

Tô Anh hừ một tiếng:

- Có phải ngôi nhà thạch thất chẳng ?

Bạch phu nhân sững sốt:

- Hiền muội cũng biết nơi đó ?

Tô Anh trầm ngâm một lúc, rồi gằn từng tiếng:

- Có chắc là người giấu hẩn ở đó không ?

Bạch phu nhân cười khổ:

- Trước mặt cô nương, có khi nào tôi dám nói ngoa tiếng nào chẳng ?

Chừng như Tô Anh thoáng biến sắc mặt.

Nàng lắc đầu thở dài:

- Trong vùng núi hoang vu lại có một ngôi nhà kiên cố, các người không thấy là một sự kiện lạ lùng sao ?

Bạch phu nhân suy nghĩ một chút, chợt thấy nàng nói đúng, quả thật sự kiện đó rất kỳ quái.

Bà kêu lên:

- Chẳng lẽ ngôi nhà đá ấy có chứa ẩn điều quái dị ?

Tô Anh chỉ lắc đầu, không đáp:

Bạch phu nhân đâu còn tâm tình để mà truy cứu cái điều bí ẩn quái dị của ngôi nhà, cơn ngứa của bà bốc lên cao độ, bà bất cố, nhất thiết than kêu khổ van cầu:

- Cô nương hỏi gì, tôi nói nấy, tôi nói hết rồi, bây giờ thì tha cho tôi đi cô nương.

Tô Anh cười nhạt:

- Vừa rồi, người từ đâu đến đây ?

Bạch phu nhân giật mình:

- Từ dòng suối nhỏ gần đây.

Tô Anh gật đầu:

- Vậy người hãy trở lại đó ngay bây giờ.

o0o

Ngâm mình dưới nước lâu, lúc còn giận, còn lo thì Thiết Tâm Nam chưa cảm thấy cơn lạnh, cơn giận cơn lo dịu đi phần nào, nàng bắt đầu nghe lạnh, và cuối cùng thì không chịu nổi với cái lạnh nữa, tay chân như cồng lại rồi.

Cũng may, chung quanh im vắng quá, đã lâu lắm rồi mà nàng không nghe một tiếng động, thấy một bóng người.

Nàng định sẽ bò lên bờ, rồi lặng lẽ chuẩn đi, len lỏi theo chỗ rậm mà đi ...

Nhưng đi đâu ? Chẳng lẽ đi vo vẩn trong rừng ? Mang chiếc thân lỏa lồ mà đi được sao ? Phải chi có nhà, thì chạy bay một mạch về nhà, dù có lỏa lồ cũng ráng chịu một lúc.

Giả như nàng đang đi, bất ngờ có nam nhân đi ngược chiều, bắt gặp nàng trong tình trạng đó thì sao ?

Thì sao, nàng không dám nghĩ đến cái sao đó nữa.

Bỗng, trước mặt nàng một người lỏa lồ chạy bay đến. Vừa đến nơi, người đó nhảy ùm xuống nước.

Mình trầm xuống, đầu ngóc lên, người đó thở dốc.

Lúc người đó nhảy xuống, hoa nước bắn lên, che khuất hình dáng, Thiết Tâm Nam không nhận ra được là ai.

Nàng hết sức kỳ quái, giương mắt nhìn lom lom, khi hoa nước rơi hết rồi, người đó hiện ra ...

Bất giác nàng giật mình.

Chính là phu nhân đã lừa nàng xuống tắm, đoạt y phục của nàng, mặc vào chạy đi.

Nhưng, sao bây giờ bà ta trần truồng ? Sao bà ta trở lại ? Mà còn nhảy xuống suối tắm lướt nữa ?

Nàng trở mắt nhìn, sững sốt cực độ, không nói được tiếng nào.

Nhảy xuống nước rồi, Bạch phu nhân cảm thấy hết ngứa. Bà nhìn trỏ Thiết Tâm Nam cười hì hì, hỏi:

- Ta trở lại đây, chắc ngươi lấy làm lạ lắm ?

Thiết Tâm Nam đáp lửng lơ:

- Ủ !

Bạch phu nhân cười khanh khách:

- Bình sanh ta không thích cái gì cả, chỉ thích tắm thôi. Ta tắm suốt ngày, tắm nhiều hơn ngủ, hơn ăn ! Thiếu ngủ, thiếu ăn, ta còn chịu được, chứ thiếu tắm nhất định là không ?

Bỗng Thiết Tâm Nam vọt mình tới, chụp tóc của Bạch phu nhân hét:

- Y phục của ta đâu ? Trả lại đây cho ta !

Một người trên bờ cười nhẹ, thốt vọng xuống:

- Y phục của người đây phải không ?

Thiết Tâm Nam ngẩng đầu lên trông thấy Tô Anh đứng nơi bờ, nhìn xuống.

Nàng đứng đó, mừng tượng một đóa liên hoa vừa nở, rực rỡ dưới ánh dương quang.

Thiết Tâm Nam thầm nghĩ người đâu lại có người kiêu diễm như thế ? Bình sanh nàng từng đi đây đi đó, gặp rất nhiều thiếu nữ, song những thiếu nữ nàng gặp chưa sánh được với vị cô nương mỹ lệ này !

Là nữ nhân như nhau, Thiết Tâm Nam vẫn nhìn say mê.

Tô Anh mỉm cười, hỏi lại:

- Phải y phục của người chăng ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu, đỏ mặt, đáp nhẹ:

- Của tôi đó, cô nương !

Tô Anh tiếp:

- Nếu người thấy không cần tắm lâu hơn nữa, thì lấy y phục này mặc vào đi.

Tuy thẹn, song không thể làm gì khác hơn, Thiết Tâm Nam lội vào gần bờ tiếp lấy y phục, rồi nhảy vọt lên chui nhanh vào bụi rậm.

Bạch phu nhân cười vuốt:

- Tôi cũng muốn lên nữa, tiểu muội !

Tô Anh điềm nhiên:

- Người muốn lên cứ lên, có ai ngăn trở người đâu ?

Bạch phu nhân vịn tảng đá, nhóng mình lên.

Ngờ đâu, cái phần vừa ló khỏi mặt nước, gặp gió, gió quét qua, thoát đầu nghe rợn rợn da, kế đó cơn ngựa lại lên đến rần rần, bò sát phần ở ngoài nước.

Ngựa dữ quá, hơn trước gấp năm gấp mười lần.

Tô Anh mỉm cười:

- Người còn muốn lên nữa chẳng ?

Bạch phu nhân khổ sở không tưởng nổi:

- Nhưng làm sao tôi trèo mình mãi trong nước như thế chứ ?

Tô Anh lại cười:

- Thì cứ đợi đến khi nào hết ngựa sẽ lên.

Bạch phu nhân kêu to:

- Đợi ? ... Đợi đến thời gian nào ?

Tô Anh cười luôn:

- Hoặc nửa hôm, hoặc vài hôm, vả lại người vừa nói là thích tắm kia mà, thì cứ tắm cho bằng thích.

Bạch phu nhân sững sờ.

Bà muốn ngắt xỉu luôn.

Thiết Tâm Nam mặc y phục xong, bước ra khỏi bụi rậm, tiến đến trước mặt Tô Anh, nghiêng mình làm lễ thốt:

- Đa tạ cô nương !

Giai nhân, đẹp là cái chắc, lúc nào cũng đẹp, song lúc vừa tắm rửa xong, cái đẹp hiện lộ quá rõ, làn da như tươi mịn hơn một phần, tay chân trắng nõn nà, mặt tươi hồng lên sáng rực rỡ.

Nhất là mớ tóc đen huyền mượt rượt, óng ánh, dịu như tơ nhỏ.

Tô Anh bị vẻ đẹp của Thiết Tâm Nam quyến rũ, không giấu lòng được, vội nắm tay nàng, cười duyên đáp:

- Có chi đâu, tiểu cô nương ! Một con người đẹp như thế này, tôi thấy còn phải mê, hưởng hồ nam nhân. Nam nhân hẳn phải sắp hàng hàng lớp lớp quỳ trước mặt tiểu cô nương, mà khấn cầu mà van xin một chút bố thí, một chút thôi cũng đủ gây phúc hạnh cho họ rồi. Thì, tội gì mà cô nương lại bôn ba vất vả đi tìm.

Thiết Tâm Nam thoáng đỏ mặt:

- Tôi ... tôi..

Tô Anh tiếp:

- Chẳng lẽ cái người mà tiểu cô nương đi tìm đó lại không là một nam nhân ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Một nam nhân cô nương ạ !

Tô Anh cười hì hì:

- Nam nhân nào mà tốt phúc quá chừng như thế !

Thiết Tâm Nam ấp úng:

- Chàng ... hấn ...

Chàng là Tiểu Linh Ngự, hấn là Hoa Vô Khuyết, nàng chú trọng đến người nào ?

Tô Anh mỉm cười:

- Tiểu cô nương khỏi cần phải nói tên, bởi tôi không nhận ra người đó đâu !

Nàng đã hỏi nam nhân nào mà tốt phúc thế, rồi lại bảo người ta khỏi nói tên, như vậy có mâu thuẫn chẳng ?

Chẳng qua thói thường người ta khen ngợi một kẻ tốt phúc mà hay nói hay hỏi bâng quơ như vậy, chứ thực sự họ có cần hiểu ai ? Hiểu làm gì, chia sẻ được gì mà tìm hiểu ? Người ta có phúc thì người ta hưởng, có thể thôi. Chung quy chỉ là một sự ta thân,

để chứng tỏ tạo vật ưu đãi người này, bạc đãi người kia, bao nhiêu hạnh phúc ở thế gian không được phân phối đồng đều cho mỗi phần tử của nhân loại.

Trong khi cả hai đàm đạo, thì Tô Anh bước đi, Thiết Tâm Nam theo sát bên.

Cả hai dừng câu chuyện ở chỗ đó một lúc lâu, Thiết Tâm Nam thấy Tô Anh im lặng, nhẹ thở một hơi dài, thốt:

- Tốt hơn hết, cô nương không nên nhận ra chàng.

Tô Anh cười lớn:

- Tại sao ? Không lẽ nhận ra hấn rồi, tôi lại ngất xỉu như trúng gió độc ?

Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Đúng như vậy đó, cô nương ?

Tô Anh vụt quay đầu lại, mở to đôi mắt, nhìn Thiết Tâm Nam, một phút sau hỏi:

- Hấn tên họ chi ?

Bây giờ thì nàng chịu nghe đến cái tên họ của kẻ mà Thiết Tâm Nam ví như ngọn gió độc.

Thiết Tâm Nam không lưu ý đến thần sắc của Tô Anh, lại thở dài nhẹ nhẹ, rồi đáp:

- Chàng họ Giang, người ta gọi chàng là Tiểu Linh Ngư.

Ba tiếng Tiểu Linh Ngư bắn vào tai Tô Anh, như ba quả chùy, tai nàng còn ù sau khi Thiết Tâm Nam dứt tiếng.

Rồi tim nàng cũng bị chấn động luôn.

Càng chấn động hơn nữa là nàng phát hiện ra, thiếu nữ đi bên cạnh nàng là một tình địch.

Nàng lại nhìn chăm chú Thiết Tâm Nam, nhìn gương mặt đẹp tuyệt vời của Thiết Tâm Nam.

Nàng nghe lòng chua xót lạ.

Nàng than thầm:

- Tiểu Linh Ngư ! Tiểu Linh Ngư ! Ta công nhận người có đôi mắt rất tinh.

Trong khi cơn bão lòng dấy lên ở Tô Anh thì Thiết Tâm Nam thản nhiên cười, chùng như nhắc đến Tiểu Linh Ngư là những cái gì đã chết nơi lòng nàng một tí được hồi sinh lại ngay.

Nàng tiếp:

- Tiểu Linh Ngư ! Cái tên đó cô nương có cho rằng khôì hài chẳg ?

Cơn bão dấy trong lòng, Tô Anh cố ngăn chặn nó lan tràn ngoài gương mặt, cho nên Thiết Tâm Nam không nhận ra sự biến đổi nào ở thần thái của nàng.

Nàng bật cười khanh khách:

- Khôì hài chứ ! Khôì hài ghê vậy đó !

Nhưng Thiết Tâm Nam bỗng sa sầm gương mặt, buộì miệng thở dài rồi thốt:

- Tuy nhiên, con người thì không khôì hài chút nào cả. Con người đó có thể làm cho đối tượng tức uất mà chết bất ngờ.

Tô Anh chớp mắt:

- Tiểu cô nương giận hấn lắm chứ ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Có lúc tôi hận hấn cực độ, có lúc tôi ...

Tô Anh cười nói tiếp:

- Có lúc, tiểu cô nương thấy thương hấn ghê, thương đến dám chết vì hấn cho hấn ?

Thiết Tâm Nam cắn môi, rồi bật cười khúc khích., tiếng cười khúc khích của kẻ khác có hàm cái ý ranh mãnh, thích thú, nhưng âm thanh của nàng biểu hiện rõ ràng một sự miễn cưỡng, cố che đậy một ý niềm ray rút ẩn ước của sự căm hờn.

Không ai muốn để lộ niềm thất vọng cho bất cứ ngoại nhân nào biết, nhất là niềm thất vọng nẩy nở trên vuông đất mình. Biết rằng người họ yêu lơ lãg với họ, riêng họ thì họ thâm đau khổ, song đối với ngoại nhân họ vẫn giả vờ là niềm yêu đương giữa nhau vẫn còn nồng đượm, khấn khít. Họ thất vọng, song họ cố bám víu vào một cái gì còn dính líu với tình yêu, chờ một sự nhiệm mầu, mang đến trả lại cho họ những gì đã mất mát, giúp họ giữ lại mãi mãi những nồng nàn, tha thiết.

Nhưng, sự miễn cưỡng của Thiết Tâm Nam không thoát khỏi ánh mắt sâu sắc của Tô Anh.

Tô Anh nhìn nàng một phút, bỗng cao giọng hỏi:

- Tuy nhiên, vị tất hẳn yêu cô nương. Đúng vậy chứ ?

Thiết Tâm Nam giật mình, thềm phịch đến tượng cổ sự nhận xét rất anh tưng.

Rồi nàng mơ màng suy tư một lúc.

Trăm ngàn ý niệm mâu thuẫn nổi lên, tương phản nhau làm cho nàng xuất thần, sau cùng thì nàng điểm một nụ cười và trong ánh mắt, vẻ nhìn hòa hiền dịu ngời lên, chứng tỏ một sự rộng lượng vô biên.

Nàng cúi đầu, thấp giọng đáp:

- Có lúc, chàng đối với tôi chẳng được tốt đẹp gì cho lắm, bù lại cũng có khi chàng hết sức thiết tha với tôi.

Tô Anh biết ngay lòng nàng đang hướng về Tiểu Linh Ngư trọn vẹn, mừng tượng Tiểu Linh Ngư chợt hiện trước mắt nàng, cho nên nàng dồn tình tứ lên ánh mắt, dồn hòa dịu ra nụ cười để tiếp đón Tiểu Linh Ngư.

Lòng Tô Anh nhói lên, như bị trăm mũi nhọn xuyên vào, nàng muốn moi ngay quả tim của Thiết Tâm Nam, xem hình bóng của Tiểu Linh Ngư được nàng trang trọng ở tại góc xó nào, để mà xóa bỏ, sau đó để bóp tan luôn con tim, tình địch vĩnh viễn không tưởng mơ đến Tiểu Linh Ngư nữa.

Thiết Tâm Nam còn tâm tư đâu mà quan sát những biểu hiện nơi thần sắc của Tô Anh.

Nàng nhìn xa xa ở một phương trời, một áng mây trôi lơ lửng, và áng mây đó biến thể dần dần, cuối cùng thì trở thành hình người, hình đó thoát đầu mừng tượng Tiểu Linh Ngư, sau rút lại giống Tiểu Linh Ngư như đúc !

Tiểu Linh Ngư đang phiêu phưởng nơi ven trời ! Tiểu Linh Ngư nhìn xuống trần gian tìm một hình bóng.

Hình bóng đó là ai ? Nếu không là nàng ?

Hình như chàng trông thấy nàng, chàng nở một nụ cười với nàng đó.

Nàng tiếp nối câu chuyện:

- Tôi quen chàng từ lâu lắm rồi, tuy lắm phen chàng gieo đau khổ cho tôi, song cũng nhiều lúc chàng gây niềm yêu đời cho tôi một cách vô tưởng ! ... Tôi ... thú thật, tôi rất mến nguyện ! Tôi không đòi hỏi chi hơn ở chàng.

Tô Anh đang nhìn nàng, vội quay đầu về hướng khác, không muốn nhìn nàng nữa, rồi cố ý cất cao giọng:

- Đành là lắm lúc hấn đối xử với tiểu cô nương rất đẹp, song điều đó đâu đủ chứng minh là hấn yêu cô nương ? Biết đâu hấn chẳng đối xử với tất cả những thiếu nữ khác trên đời này như đối với cô nương ? Và biết đâu, hấn chẳng đối xử với những thiếu nữ khác đẹp hơn đối với cô nương ?

Thiết Tâm Nam nhẹ giọng:

- Tôi không cần hiểu chàng đối đẹp với ai, bằng với tôi, hơn với tôi, tôi chỉ biết là chàng tốt với tôi, như vậy là đủ cho lắm rồi. Tùy nàng muốn đối xử với ai khác như thế nào, tôi không mấy may quan tâm, cô nương ạ !

Tô Anh hừ một tiếng:

- Tiểu cô nương không ghen ?

Thiết Tâm Nam mỉm cười:

- Có những nam nhân sanh ra trên đời chẳng phải chỉ dành riêng cho độc một nữ nhân chiếm. Tiểu Linh Ngư thuộc hạng người đó, cô nương ơi ! Tôi biết rõ con người chàng, thì còn ghen cái nỗi gì !

Tô Anh giật mình, lạnh lùng buông gọn:

- Không ngờ tiểu cô nương cởi mở quá độ như thế !

Nàng tìm mấy câu cốt châm chích Thiết Tâm Nam, khích động cho Thiết Tâm Nam tức uất, bứt rứt, khó chịu, đối tượng không hề dao động thì chính nàng lại cảm thấy khó chịu, rồi bứt rứt, rồi tức uất.

Tức uất mà làm gì ?

Lắng dịu tâm tình, nàng tiếp:

- Có lẽ vì cô nương chỉ quen biết mỗi một nam nhân là hấn đó, cho nên cô nương quyết chết sùng vì hấn, thử như cô nương có quen nhiều nam nhân, chắc chắn là cô nương phải nhận ra, nhiều nam nhân khác tốt hơn hấn, tốt gấp mười gấp trăm lần.

Nàng chừ chụu bỏ cái ý định trêu khở Thiết Tâm Nam.

Thiết Tâm Nam chợt biến sắc, cúi thấp đầu hơn.

Tô Anh tấn công luôn:

- Cô nương có thấy tôi nói đúng không ?

Thiết Tâm Nam ấp úng:

- Tôi ... tôi ...

Âm thanh của nàng cũng biến đổi không còn bình tĩnh như trước.

Tô Anh đã nhận ra sự biến đổi nơi đối tượng, lòng nàng rộn lên một niềm vui, mắt nàng ngời sáng, lập tức buông tiếp:

- Hẳn cô nương có quen biết nam nhân khác, ngoài hẳn chứ ?

Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Có.

Tô Anh thăm dò:

- Trừ hẳn ra, cô nương còn có cảm tình với một nam nhân khác ?

Thiết Tâm Nam đỏ mặt, không đáp.

Tô Anh mỉm cười:

- Tôi đoán đúng lắm mà ! Bởi cô nương có người dự bị, cho nên không ghen ! Nếu mất một, vẫn còn một, thì ghen làm cái quái gì cho nhọc xác, phải không tiểu cô nương ?

Nàng chớp chớp mắt, nắm tay Thiết Tâm Nam, cười trong trẻo:

- Người dự bị đó là ai, hả tiểu cô nương ? Có tốt hơn hẳn chẳng ?

Thiết Tâm Nam lại đỏ mặt, không chịu nói.

Tô Anh lại cười, tiếng cười trong trẻo hơn, không hỏi nữa, chỉ thốt:

- Một nữ nhân mà có đến hai người lý tưởng, nghĩ cái tâm đầu còn chỗ chứa cùng một lúc đến hai bóng hình ? Dù khéo sắp xếp tình cảm cách nào, cũng khó tránh có lúc đau cái đầu lắm chứ, phải không cô nương ? Tuy nhiên, có hai người tình cùng một lúc, kể ra cũng thú ! Thú ghê đi ! ...

Thiết Tâm Nam cúi đầu đến độ áp mặt vào ngực áo.

Lâu lắm, nàng vụt hỏi:

- Có lẽ cô nương đang nghĩ rằng tôi là một nữ nhân bại hoại ? Một nữ nhân không chính chuyên ? Phải vậy chẳng ?

Tô Anh cười hì hì:

- Làm gì tôi có nghĩ như vậy ? Không đâu, tiểu cô nương ơi ! Tuy nhiên, nếu thực sự cô nương có cái tâm bại hoại, thì gặp một người cứ yêu một người, gặp bao nhiêu cứ yêu bấy nhiêu, càng yêu nhiều người càng tốt, chứ có sao đâu ? Ngặt một điều, quanh đi quẩn lại, cô nương chỉ có hai người thôi, thành ra phải khó khăn, chẳng biết phải buông bên nào, níu bên nào. Phàm hai thì dù muốn dù không cũng có sự chọn lựa, sự so sánh, chứ nhiều quá thì cần gì phải đắn đo ! Gặp cá cắn câu, gặp đầu câu đó, nhỏ cũng câu, lớn cũng câu mà !

Nàng không cho rằng Thiết Tâm Nam bại hoại, song nàng lại khuyến khích sự yêu bừa, yêu bướng, gặp là yêu, gặp bao nhiêu cứ yêu hết bấy nhiêu, như vậy có khác nào nàng có ấn tượng về Thiết Tâm Nam, gián tiếp công nhận Thiết Tâm Nam là kẻ bại hoại ?

Song, Thiết Tâm Nam không giận.

Nàng giải thích:

- Đời tôi, tôi chỉ quyết trao cho mỗi một người, và người đó là Tiểu Linh Ngư. Con tim tôi đã khắc ghi đậm đà hình bóng của chàng rồi, dù chàng đối tốt hay đối xấu với tôi, tôi không hề biến đổi tâm tình, tôi không hề xóa bỏ hình bóng của chàng. Ngờ đâu ...

Tô Anh chớp nhanh đôi mắt:

- Ngờ đâu có một nam nhân khác đối xử rất đẹp với tiểu cô nương, và cô nương thấy lòng yếu dần, yếu dần, cô nương khó cự với sức hút của nam nhân đó ! Phải vậy không ?

Lần này thì Thiết Tâm Nam rơi lệ.

Nàng run giọng thốt:

- Hắn đối tốt với tôi, không phải với mục đích chiếm ...

Tô Anh tiếp:

- Bởi hắn có thái độ như vậy, nên càng ngày cô nương càng nhận ra mình có lỗi với hắn, cái lỗi hững hờ ấy mà ! Thật là khổ cho cô nương lắm đấy chứ, người ta không định chiếm mình, mình còn nói năng làm sao được ? Người ta không mở miệng tỏ tình, mình có thể nào lên tiếng trước là đừng nên yêu mình. Đúng vậy chẳng, cô nương ?

Thiết Tâm Nam đáp nhẹ:

- Ủ !

Tô Anh cười mỉm, tiếp:

- Thủ đoạn của nam nhân đó, cô nương ơi ! Tôi thừa hiểu những thủ đoạn của họ !
Câm lặng, họ có lợi hơn là nói năng ! Lờ lững họ dễ thành công hơn bày tỏ gấp chân tình.

Thiết Tâm Nam cau mày:

- Cô nương cho rằng đó là thủ đoạn của hấn ?

Tô Anh gật đầu, cười khanh khách:

- Chẳng những tôi còn cho rằng thủ đoạn đó rất cao minh, cực kỳ cao minh. Đối với nữ nhân, chẳng có gì hiệu nghiệm hơn là cái lối nửa bỏ nửa giữ, nửa xa nửa gần, không nở buông, chẳng muốn nắm, đó là cái thuật dẫn dắt nữ nhân bám theo mãi. Giả như nam nhân săn đuổi rất ráo, có thể là nữ nhân khinh thường, rồi bực dọc, rồi tránh xa, tránh luôn.

Nàng lại cười thêm mấy tiếng, đoạn tiếp:

- Tôi là nữ nhân, thì cái tâm lý của nữ nhân lẽ nào tôi không hiểu ?

Thiết Tâm Nam thở ra:

- Chỉ vì.. chỉ vì cô nương không hiểu hấn như thế nào, nên lại có sự ước đoán như vậy ...

Tô Anh trầm giọng:

- Sao tôi lại không biết chứ ? Nhất định là hấn chẳng khác gì Tiểu Linh Ngư cho lắm. Hấn thông minh, hấn phong nhã, hấn đáng yêu, thỉnh thoảng hấn cũng có làm cho người tiếp cận phải khó chịu ...

Thiết Tâm Nam lắc đầu:

- Cô nương đoán sai !

Tô Anh trở mắt:

- Ạ ?

Thiết Tâm Nam thốt:

- Hấn và Tiểu Linh Ngư là hai cực đoan, hai nam nhân tương phản kỳ cùng. Họ chẳng có một điểm nhỏ tương đồng. Đối với nữ nhân, hấn luôn luôn giữ tròn lễ độ, đến một nụ cười cũng không, đến một câu nói đùa nhẹ nhàng cũng không !

Thiết Tâm Nam cãi:

- Nhưng ... nhưng ...

Tô Anh cười hì hì:

- Nhưng, vẫn có người thích thứ chó giữ nhà, phải không ?

Thiết Tâm Nam thẹn đỏ mặt:

- Tôi ... không phải tôi ... thích gì hấn, chẳng qua hấn có ơn cứu mạng với tôi, hấn lại còn đối xử đẹp với tôi ... cho nên ...

Nàng thốt nhẹ quá, âm thanh ngang tiếng vo ve của muỗi, đã thế nàng lại buông cách nhất gừng, như có cái chi ngăn chặn nơi yết hầu, lời nói không thoát đi trót lọt sông sề.

Tô Anh cười nhẹ, nối tiếp thay cho nàng:

- Cho nên dù cô nương không thích hấn, vẫn không cảm kích hấn, đúng vậy chẳng ? Bởi hấn có ơn cứu mạng mà ! Bởi hấn đối xử quá tốt mà !

Thiết Tâm Nam đáp nhanh:

- Đúng.

Tô Anh tiếp luôn:

- Nhưng cô nương nên hiểu điều này, là lắm khi cảm kích với ưa thích không thể tách rời ra làm hai riêng rẽ !

Thiết Tâm Nam cắn môi, sững sờ một lúc lâu, bỗng thốt:

- Mà dù cho tôi thích hấn đi nữa, vị tất hấn lại thích tôi ?

Tô Anh mỉm cười:

- Nếu không thích cô nương, tại sao hấn xử đẹp với cô nương như thế chứ ? Không lẽ hấn có cái tật lớn gì đó ?

Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Hấn chiếu cố đến tôi, có lẽ hấn vì Tiểu Linh Ngư hơn là vì chính cá nhân tôi !

Đến lượt Tô Anh sững sờ.

Qua phút giây xuất thần, nàng kêu lên:

- Hấn vì Tiểu Linh Ngư mà chiếu cố đến cô nương ? Thật là tôi chẳng hiểu chi cả !

Thiết Tâm Nam lộ vẻ u buồn:

- Hấn nói, hấn không hy vọng gì hơn là tôi và Tiểu Linh Ngư được ... được ... chung sống với nhau.

Tô Anh cau mày:

- Chẳng lẽ hấn là bằng hữu của Tiểu Linh Ngư ?

Thiết Tâm Nam suy nghĩ một chút:

- Có lúc cả hai thân nhau còn hơn bằng hữu, nếu người này biết được người kia lâm nguy, thì bằng mọi giá giải cứu cho nhau, họ dám hy sinh tánh mạng để cứu nạn cho nhau. Nhưng cũng có lúc họ xem như tử thù, nhất định không cùng thở chung một bầu không khí.

Tô Anh thức ngộ, biết ngay cái người đó là Thiết Tâm Nam đang đề cập là ai liền.

Nàng thờ người một lúc, rồi lẩm nhẩm:

- Cái việc này xem ra thế mà hay, hay vô cùng.

Thiết Tâm Nam áp úng:

- Tôi ... tôi nói nhiều về hấn ... cô nương có cười tôi chẳng ?

Tô Anh dụ giọng:

- Tại sao tôi cười cô chứ ? Con người nếu có tâm sự thì nên tìm kẻ tri kỷ mà tỏ bày tâm sự, chứ nếu giữ mãi trong mình thì biết đâu chẳng chết phiền muộn !

Thiết Tâm Nam thở ra:

- Tuy nhiên, chúng ta là bình thủy tương phùng ...

Tô Anh cười nhẹ:

- Tự nhiên chúng ta chỉ mới quen nhau thôi, song ai cấm chúng ta sau này trở thành thân mật với nhau ?

Thiết Tâm Nam thở phào, điểm một nụ cười:

- Sau này ? ... Cái việc ngày sau, nào ai biết trước sẽ ra sao ?

Tô Anh chớp mắt, vội chụp bàn tay Thiết Tâm Nam, với giọng ngọt hơn mật, nàng tiếp:

- Mới trông thấy cô nương, tôi hạp ý liền. Giả như cô nương không cho là bất tiện, thì tôi xin gọi cô nương là muội muội. Cô nương sẽ là tiểu muội của tôi ! Được hay không nào ?

Đề nghị đó êm ái làm sao, thân thiết, thành thật làm sao ! Một đề nghị như một thỉnh cầu, còn ai từ khước được chứ ?

Bắt đầu từ giây phút đó, Tô Anh là tử tử, Thiết Tâm Nam là muội muội.

Lòng cởi mở, thì mắt nhìn đâu lại chẳng thấy tươi ? Hướng chi cảnh đầu ngày giữa núi rừng, có gió sớm thổi mát, có chim sớm hót êm, xa xa tiếng suối vang róc rách gọi tình, rồi hoa rừng tuy không thơm nhưng màu sắc cũng gieo say nơi lòng xuân nữ ...

Trong tươi, ngoài tươi, con người cảm thấy yêu đời vô cùng.

Thiết Tâm Nam chưa từng thấy tâm hồn cởi mở nhẹ nhàng như lúc này !

Nhất là trong mấy hôm cuối cùng, nàng có cảm tưởng là đi giữa trần gian mà chẳng khác nào giam mình trong địa ngục.

Tô Anh nắm tay nàng, sóng đôi bước đều, vừa đi vừa cười, thốt:

- Hiện tại, thơ thơ không thể để hiền muội đi tìm Tiểu Linh Ngư.

Thiết Tâm Nam trở mắt:

- Tại sao ?

Tô Anh giải thích:

- Nam nhân vốn tính đáng ghét lắm, nếu tiểu muội đi tìm họ, thì họ tự đắc lên, họ cho rằng họ có giá trị tuyệt đối, rồi họ khinh khỉnh đối với nữ nhân. Trái lại, nếu hiền muội lờ đi, thì mười phần chắc mười, họ sẽ bò lết theo gót chân hiền muội mà van cầu xin bố thí.

Thiết Tâm Nam cười hì hì:

- Thế thì ... thơ thơ muốn tiểu muội phải làm sao đây ?

Tô Anh tiếp:

- Hiền muội sẽ chẳng làm bất cứ việc gì cả. Cứ bình tĩnh mà chờ. Tự nhiên ngu thơ có cách giúp hiền muội gặp hấn. Chính hấn đến tìm hiền muội, chứ hiền muội chẳng cần nhích nửa bước chân.

Thiết Tâm Nam cúi đầu:

- Nhưng ... thơ thơ đâu có biết chàng là ai ? ...

Tô Anh mỉm cười:

- Không quen hấn, song ngu thơ có gặp hấn một lần.

Thiết Tâm Nam trố mắt:

- Thế à ?

Tô Anh tỉnh bơ:

- Nghe hiền muội nói, ngu thơ mới nhớ ra. Có phải hấn có đôi mắt to, đen láy, mặt mang nhiều vết sẹo, nhưng những vết sẹo đó rất khả ái, suốt ngày hấn cứ cười mãi, hấn lại luôn luôn dương dương đắc ý, mừng tượng hấn ví mình như thánh, như thần, không ai hơn hấn, bất cứ về phương diện nào.

Thiết Tâm Nam nói theo:

- Thơ thơ chưa biết, chàng tự cho mình là đệ nhất nhân thông minh trong thiên hạ đó !

Nói đến Tiểu Linh Ngư, nàng nghe lòng khoan khoái lạ, một niềm rạo rức không sôi động lắm len lõi theo các huyết quản, chạy khắp người.

Tô Anh cười thật tươi, tiếp luôn:

- Còn như về dày mặt dạn mày, thì hấn cũng chiếm ngôi vị đệ nhất luôn. Có thể bảo, nếu cần thì hấn dám trơ trẽn như thường, cho nên có kẻ cho rằng da mặt của hấn dày hơn lớp da trâu.

Thiết Tâm Nam hỏi:

- Thơ thơ gặp chàng từ lúc nào ?

Tô Anh đáp:

- Không lâu lắm, mới cách đây hai hôm thôi !

Thiết Tâm Nam thở dài:

- Chàng có tánh hiếu động lạ lùng, chẳng lúc nào chịu ở yên một chỗ. Gặp chàng hai hôm trước, chắc gì hôm nay thơ thơ biết được chàng ở đâu ?

Tô Anh mỉm cười:

- Hiền muội yên trí, chỉ cần hấn chưa rời khỏi vùng núi non này thôi, hấn còn ở đây là ngu thơ có cách tìm gặp hấn.

Thiết Tâm Nam chú ý:

- Thơ thơ làm cách nào ?

Tô Anh tiếp:

- Hiền muội nên biết, ngu thơ sanh ra tại đây, lớn lên tại đây, dân cư quanh vùng từ già đến trẻ, từ nữ đến nam, ai ai ngu thơ cũng đều quen biết cả, thì tìm một người lạc lõng trong khu vực này có khó khăn chi cho lắm ? Ngu thơ chỉ cần hỏi qua họ một tiếng, là lập tức có manh mối ngay.

Thiết Tâm Nam trầm ngâm một lúc:

- Nhưng tiểu muội ... chẳng lẽ tiểu muội ở tại đây mà chờ ?

Tô Anh bật cười sần sặc:

- Tiểu muội ở ngay tại đây, thì làm sao ngu thơ yên tâm được ? Nếu có người đến đoạt y phục như vừa rồi thì sao ?

Nàng không đợi Thiết Tâm Nam nói gì, cứ tiếp luôn:

- Vì sự an toàn của hiền muội, ngu thơ xin đưa hiền muội đến một địa phương.

Thiết Tâm Nam mở to mắt:

- Địa phương nào ?

Tô Anh đáp:

- Chủ nhân toàn khu vực này, là nghĩa phụ của ngu thơ, người tuy xấu xí, song tâm địa rất tốt, hơn nữa, người rất cưng ngu thơ.

Thiết Tâm Nam cười nhẹ:

- Chính tiểu muội đây, là một nghĩa muội, mà còn say mê người nghĩa thơ, huống hồ một bậc lão thành, từng nuôi dưỡng thơ thơ qua nhiều năm tháng, cái sự quyến luyến nói sao cho cùng ! Tự nhiên lão nhân gia phải chiều chuộng thơ thơ ! Thú thật với thơ thơ rồi, tiểu muội muốn rút ngay quả tim mà trao cho thơ thơ đó !

Tô Anh cười khanh khách:

- Hiền muội rút con tim trao cho ngu thơ, thì lấy gì mà trao cho Tiểu Linh Ngu ?

Thiết Tâm Nam đỏ mặt.

Nàng bật cười luôn:

- Thì ... thì ... không còn cái gì thì thôi vậy, chứ biết sao ?

Tô Anh thốt:

- Nghĩa phụ của ngu thơ, họ Ngụy, nếu mà người biết được hiền muội là nghĩa muội của ngu thơ, người sẽ chiếu cố tận tình đến hiền muội, nhất định như vậy. Bất quá, hiền muội nên nhớ điều này, là hình dạng của người cực kỳ xấu xí, và cái tánh cũng cực kỳ hung dữ. Tuy nhiên, hung dữ với ai thì có, chứ chẳng bao giờ hung dữ với chúng ta đâu. Biết như vậy để khi gặp người, hiền muội không phải sợ hãi.

Thiết Tâm Nam gật đầu:

- Nếu thấy sợ thì tiểu muội không nhìn, không trông là xong.

Tô Anh vỗ tay reo lên:

- Đúng đó, phương pháp đó hay nhất !

Tỷ nắm tay muội, tỷ và muội len lỏi theo con đường mòn trong khu rừng, giữa vùng núi non tịch mịch, không gian trầm tịch cực độ, chừng như tạo vật an bày cái nơi này trong một khung cảnh an ninh, kiết tường, hòa dịu đặc biệt hơn bất cứ nơi nào.

Ai lạc lõng vào đây cũng phải cho rằng mình có phúc hạnh lớn.

Dĩ nhiên Thiết Tâm Nam cảm thấy niềm hy vọng dâng cao, bởi tất cả những gì chung quanh nàng đều nói lên một niềm khuyến khích, ẩn ước có sự bảo đảm vẹn toàn.

Họ đi như thế một lúc lâu.

Tô Anh vụt dừng chân, thốt:

- Ái da ! Ngu thơ quên mất ! Ngu thơ có một cuộc ước hội ...

Thiết Tâm Nam cau mày:

- Ước hội ?

Tô Anh gật đầu:

- Ngu thơ có ước hẹn gặp một người ở phía sau núi, hiện tại thì sắp đến giờ gặp nhau rồi. Làm sao đây ? Làm sao ?

Thiết Tâm Nam mỉm cười:

- Xem cái vẻ khẩn cấp của thơ thơ, tiểu muội đoán chừng cái người ước hẹn đó phải là ý trung nhân của thơ thơ !

Tô Anh hơi đỏ mặt, lắc đầu:

- Không phải đâu !

Thiết Tâm Nam cười hì hì:

- Nếu thơ thơ không chịu khai thật, tiểu muội sẽ đi theo biết sự tình đó nhé !

Tô Anh dậm chân, hờn dỗi:

- Giả như ngu thơ có tình nhân thì sao chứ ? Chẳng lẽ chỉ một mình hiền muội có quyền yêu, còn ngu thơ thì tuyệt đối không thể bắt bớ bắt cặp với một nam nhân ?

Thiết Tâm Nam cười tít:

- Làm gì mà thơ thơ rối lên như thế ? Tiểu muội nói vậy chứ đi theo thơ thơ mà làm chi ?

Tô Anh đảo mắt nhìn quanh một vòng, tiếp:

- Từ đây đi thẳng lên núi không mất bao nhiêu thì giờ cho lắm, hiền muội sẽ thấy một vùng trồng toàn cây hòe, nghĩa phụ của ngu thơ ở trong khu cây hòe đó.

Thiết Tâm Nam lo ngại:

- Thơ thơ ... bảo tiểu muội đến đó một mình ?

Tô Anh mỉm cười, trấn an nàng:

- Một mình thì có sao đâu ? Hiền muội cứ đến đó, tự nhiên sẽ có người ra tiếp đón hiền muội.

Thiết Tâm Nam cau mày:

- Nhưng họ đâu có nhận ra tiểu muội là ai ?

Tô Anh suy nghĩ một chút, đoạn rút mũi trâm trên đầu, trao cho Thiết Tâm Nam thốt:

- Hiền muội cứ chiếu trâm mũi trâm này với họ, nói rằng ngu thơ bảo hiền muội đến đó. Nhất định họ sẽ cung cung kính kính đón tiếp hiền muội và an bày chỗ tạm trú cho hiền muội.

Thiết Tâm Nam không thích đi như vậy, song nếu không đi thì chẳng lẽ nàng đứng đó mãi ?

Thôi thì cứ đi liều xem sao.

Hiện tại nàng chẳng khác nào một cánh bèo, tùy theo gió đùa, nước cuốn, lênh đênh phiêu dạt, tới đâu hay tới đó, trôi luôn chẳng sao, dừng lại cũng chẳng quan hệ gì.

Bởi, con đường tương lai cầm như vô định rồi, thì chọn lựa làm sao được nữa ?

Nàng hoàn toàn mất cả chủ ý.

Nàng tạm biệt Tô Anh, bước đi. Tô Anh còn đứng tại đó, nhìn theo bóng nàng, khi Thiết Tâm Nam khuất dạng xa xa, Tô Anh buột miệng thở phì, như trút một ứ đọng nặng nề trong tâm tư.

Bỗng có tiếng của ai đó vang lên, tiếng thở dài thườn thượt, rồi người đó tiếp luôn:

- Đáng thương hại cho tiểu liễu đầu ngây thơ quá ! Bị người ta bán mắc bán rẻ mà nào có hay biết gì !

Rồi một người nữa tiếp nối:

- Hà hà ! Cái vị cô nương họ Tô đó không đem bán cho người, nên người mới giả cái giọng giả từ bi, giả đạo đức phải không ?

Người thứ ba bật cười khanh khách:

- Ta cứ tưởng liễu đầu họ Thiết là một trang giai nhân tuyệt sắc, ngờ đâu đứng bên cạnh Tô cô nương, nàng ấy lại biến thành người gỗ.

Người thứ tư cười hì hì:

- Tiểu Linh Ngư của chúng ta không thể lấy một tượng gỗ làm kẻ ấy đầu gối tay được.

Câu nói của người cuối cùng vừa dứt, bốn bóng người từ những tầng cây gần đó hiện ra. Cả bốn đều có vẻ kỳ quái, chẳng rõ tại sao bốn quái nhân lại tụ họp nhau thành một toán được.

Người thứ nhất đầu bù, tóc rối, mặc bộ y phục vừa rách rưới, vừa vấy mỡ vấy dầu nhờn nhờn, mừng tượng một gã ăn xin từ nhiều năm tháng lăn lóc trên đường dài, không hề tắm rửa. Y cầm nơi tay một ống điếu bằng ngọc.

Người thứ hai có gương mặt tròn như vành mâm, bụng phệ, tuổi khá cao, song lại có cái vẻ rất trẻ con, cứ cười hì hì mãi, trông chẳng khác đức Di Lạc giáng trần.

Người thứ ba thì cái trâm phủ đầu, mặt lại trát phấn, dày ít nhất cũng nửa tấc, trông giống một chiếc nạ. Dĩ nhiên người này là một nữ nhân, nhưng qua gương mặt bự phấn đó, còn ai biết nữ nhân đó già hay trẻ, xấu hay đẹp ?

Dáng người thì đúng là một nữ nhân, song y phục thì là của nam nhân, trái lại chân mang đôi giày hoa màu hồng.

Người thứ tư là một trượng phu khôi vĩ, mắt luôn luôn chớp sáng, vẻ kiêu hùng hiện rõ, bất quá chiếc miệng rất rộng, rộng trên chỗ tưởng của mọi người, có thể cho vào đó trọn một nắm tay mà vẫn còn thừa cho.

- o O o -